

Sag T-321/01

Internationaler Hilfsfonds eV mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Udviklingsbistand — Fællesskabets samfinansiering af aktioner, der gennemføres af NGO — en NGO's manglende støtteberettigelse — afslag på ansøgning om samfinansiering«

Rettens dom (Tredje Afdeling) af 18. september 2003 II - 3228

Sammendrag af dom

1. *Annulationssøgsmål — søgsmål anlagt til prøvelse af en afgørelse, der bekræfter en ikke rettidigt anfægtet afgørelse — afvisning — begrebet bekræftende afgørelse — beslutning vedrørende en ansøgning om Fællesskabets samfinansiering, som er indgivet af en ikke-statslig organisation, som beskæftiger sig med udviklingsbistand — udelukket (Art. 230 EF)*

2. *De Europæiske Fællesskabers budget — finansforordning — Fællesskabets samfinansiering af aktioner, som gennemføres i udviklingslande af ikke-statslige organisationer — Kommissionens beslutning om, at en organisation ikke er berettiget til Fællesskabets samfinansiering — fremsættelse af nye argumenter fra denne til støtte for, at den er støtteberettiget — Kommissionens forpligtelse til at tage spørgsmålet om organisationens støtteberettigelse op til fornyet vurdering, inden der gives afslag på efterfølgende indgivne projekter*
3. *Retspleje — sagsomkostninger — omkostninger, der kan kræves erstattet — begreb — omkostninger til sagens behandling ved Den Europæiske Ombudsmand — ikke omfattet*
[Rettens procesreglement, art. 91, litra b)]

1. Et annullationssøgsmål vedrørende en afgørelse, som blot er en bekræftelse af en tidligere afgørelse, der ikke er blevet anfægtet inden for de herom gældende frister, skal afvises. En afgørelse er udelukkende en bekræftelse af en tidligere afgørelse, hvis ikke den indeholder et nyt element i forhold til den tidligere akt, og hvis der ikke forud for den er foretaget en fornyet vurdering af retsstilingen for adressaten for den tidligere akt.

om ansøgeren opfylder de nødvendige betingelser for at være støtteberettiget. Ganske vist kan Kommissionen i den anfægtede beslutning henvise til andre tidligere afgørelser, men den anfægtede beslutning udgør en selvstændig og i sig selv tilstrækkelig beslutning, som følgelig kan anfægtes.

(jf. præmis 31-33)

Hvad angår en ansøgning om Fællesskabets samfinansiering af aktioner i udviklingslande, der gennemføres af ikke-statslige organisationer (»NGO'er«), er den enkelte ansøgning selvstændig og skal vurderes i sin helhed på grundlag af sine særlige kendetegn. Før det afgøres, om en aktion, der foreslås i en ansøgning om samfinansiering, skal understøttes finansielt, skal Kommissionen derfor for hver enkelt ansøgning vedkommende undersøge,

2. En kommissionsbeslutning, som indeholder et afslag på en ansøgning om Fællesskabets samfinansiering, der er indgivet af en NGO, som beskæftiger sig med udviklingsbistand, skal annulleres, hvis Kommissionen, når den pågældende NGO har fremført nye argumenter for, at den er berettiget til Fællesskabets samfinansiering, på det tidspunkt, da den vedtager beslutningen, ikke har undersøgt den pågældende organisations støtteberettigelse på grundlag af de nye oplysninger.

I denne forbindelse kan Kommissionens praksis — hvorefter en sådan beslutning, når Kommissionens tjenestegrene har fastslået, at en NGO ikke er berettiget til Fællesskabets samfinansiering, automatisk indebærer et afslag på de projekter, der indgives efterfølgende af den pågældende NGO, indtil denne opfylder kriterierne for at være støtteberettiget som NGO — kun anvendes i de tilfælde, hvor en NGO ikke har fremført nye argumenter for sin støtteberettigelse, efter at Kommissionen har fastslået, at den ikke er berettiget til Fællesskabets samfinansiering. Hvis den pågældende NGO nemlig fremfører nye argumenter for, at den er støtteberettiget, navnlig i forbindelse med, at den har indgivet en fornyet ansøgning om samfinansiering, er Kommissionen forpligtet til at tage spørgsmålet om dens støtteberettigelse op til fornyet vurdering under hensyn til disse nye argumenter og kan derfor ikke anvende en procedure med automatisk afslag.

(jf. præmis 62, 64 samt 70 og 71)

3. Det følger af artikel 91, litra b), i Rettens procesreglement, at de udgifter, der kan kræves erstattet, er begrænset til udgifter, der dels er afholdt med henblik på sagens behandling for Retten, dels har været nødvendige herfor. I øvrigt omfatter udtrykket »sagens behandling« i procesreglementets artikel 91 kun sagens behandling ved Retten og ikke den forudgående procedure, selv om der generelt udføres et omfattende juridisk arbejde under proceduren inden retssagen. Følgelig kan udgifter til sagens behandling ved Den Europæiske Ombudsmand ikke anses for nødvendige udgifter i henhold til procesreglementets artikel 91, litra b).

(jf. præmis 78-81)